

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 401/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 460/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2013 doručená sťažnosť M. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 460/2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Dňa 12. 02. 2010 som podal na okresný súd žalobu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (diskriminácia) s tým že Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny nedostatočne zistil skutkový stav z môjho zdravotného stavu, pre ktorý mi odmieta priznať peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Okresný súd dňa 27. 02. 2012 rozsudkom pod 43C 17/2010-297 vec zamietol...

Proti rozsudku okresného súdu pod 43C 17/2010-297 zo dňa 27. 02. 2012 bol podaný riadny opravný prostriedok nápravy dňa 27. 07. 2012. Konaniu na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) bola pridelená sp. zn.: 14Co 460/2012...

Krajský súd pod 14Co 460/2012 efektívne nekoná, preto som dňa 04. 03. 2013 podal na krajský súd... sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní...

V upovedomení o vybavení sťažnosti podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave pod Spr. 2090/2013 zo dňa 19. 03. 2013 konštatuje, že moja sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní nie je dôvodná z dôvodu, že z vyjadrenia predsedníčky senátu JUDr. Edity Szabovej vyplýva, že vzhľadom na predmet konania sa nejedná o súdne konanie, ktoré by malo prebehnúť s osobitnou, resp. výnimočnou rýchlosťou tak, ako je to stanovené rozhodovacou praxou štrasburských orgánov ochrany práva a rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave (výživné, pracovné veci a pod.). Z vyjadrenia predsedníčky senátu ďalej vyplýva, do senátu 14Co bola po zrušení senátu 7Co pridelená polovica neskončených vecí tohto senátu z roku 2009, 2010 (približne 100 neskončených vecí), v ktorých bola predsedníčka senátu zároveň aj referujúcou sudkyňou. Vzhľadom na stav v súdnom oddelení 14Co, 14CoPr, 14CoD k 28. 02. 2013 (520 nevybavených vecí) a vzhľadom na značný počet skôr napadnutých vecí do senátu 14Co, ktoré sa vybavujú priebežne podľa poradia, ako aj vybavovanie vecí prednostne v zmysle zákonnej úpravy a rozvrhu práce súdu, bude snahou senátu vybavenie vecí v primeranej lehote...»

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie ním označených práv nečinnosťou krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 460/2012 o jeho odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“), vyjadril nesúhlas so stanoviskom podpredsedníčky krajského súdu k jeho sťažnosti na prietahy v konaní a poukázal na to, že vec bola predložená krajskému súdu na odvolacie konanie 24. septembra 2012 a dosiaľ o nej nie je rozhodnuté.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo M. P. na prerokovania vecí bez zbytočných prietahov podľa v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 14Co 460/2012 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. k. 14Co 460/2012 konal bez zbytočných prietahov.

3. M. P. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000 €..., ktoré Krajský súd v Bratislave je povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti z radov advokátov, a to s poukazom na jeho sociálne pomery.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 460/2012.

Podstatou sťažnostných námietok sťažovateľa je namietanie skutočnosti, že krajskému súdu bola predložená vec na odvolacie konanie 24. septembra 2012, od tohto času krajský súd je vo veci nečinný a do podania sťažnosti ústavnému súdu (27. mája 2013), teda ani po ôsmich mesiacoch trvania odvolacieho konania, vo veci nerozhodol.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd po vyhodnotení všetkých okolností danej veci uzatvára, že nerozhodnutie krajského súdu o odvolaní sťažovateľa v odvolacom konaní trvajúcim ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu osem mesiacov nie je možné hodnotiť ako prietah takej intenzity, ktorý by zakladal možnosť porušenia označených základných a iných práv sťažovateľa v namietanom konaní.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

V prípade, ak všeobecný súd posudzujúci danú vec sa bude v budúcnosti dopúšťať prietahov v konaní (bude nečinný alebo jeho konanie bude neefektívne), nič nebráni sťažovateľovi, aby opakovane podal sťažnosť, v rámci ktorej ústavný súd zohľadní celý

doterajší priebeh konania, to znamená, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013